

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 3775/2018
27.11.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Бисерке Живановић, Споменке Зарић, Бранислава Босиљковића и Зоране Делибашић, чланова већа, у парници тужиоца Републике Србије – Министарство пољопривреде и заштите животне средине, кога заступа Државни правобранилац – Одељење у Новом Саду, против туженог АА из ..., чији је пуномоћник Марко Радовић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 346/2018 од 13.02.2018. године, у седници од 27.11.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 346/2018 од 13.02.2018. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца, изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 346/2018 од 13.02.2018. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Бачкој Паланци П 207/2015 од 14.11.2017. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца да се тужени обавезе да му на име дуга за коришћење пољопривредног земљишта исплати укупно 32.793,07 евра у динарској противвредности по средњем курсу на дан исплате и да тужиоцу накнади парничне трошкове. Ставом другим изреке, тужилац је обавезан да туженој накнади трошкове парничног поступка у износу од 234.488,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 346/2018 од 13.02.2018. године, ставом првим изреке, одбијена је жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против другостепене пресуде, заступник тужиоца је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права и из разлога прописаних чланом 404. Закона о парничном поступку.

Тужени је доставио одговор на ревизију.

По оцени Врховног касационог суда, нису испуњени законски услови за одлучивање о ревизији тужиоца као изузетно дозвољеној, у смислу члана 404. став 1.

Закон о парничном поступку – ЗПП (“Службени гласник РС” 72/11, 55/14). У погледу примене одредбе члана 210. Закона о облигационим односима која се односи на стицање без основа постоји уједначена судска пракса, а одлуке на које се ревизија позива не односе се на идентичан чињенични и правни основ као побијана пресуда. Зато је одлучено као у ставу првом изреке.

Врховни касациони суд је испитао дозвољеност изјављене ревизије у смислу члана 410. став 2. ЗПП и утврдио да ревизије није дозвољена.

Тужбом од 19.03.2015. године, тужилац је тражио исплату износа од 32.793,07 евра са припадајућом каматом.

Према новелираном члану 403. став 3. ЗПП, ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима када вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000,00 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

С обзиром да је вредност предмета спора испод 40.000,00 евра, као граничног износа за дозвољеност ревизије, то ревизија није дозвољена.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке, на основу члана 413. ЗПП.

**Председник већа - судија
Јасминка Станојевић,с.р.**

**За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић**